

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево нас, браћо и сестре, у петој недељи Светога и Великога Поста. Кренули смо пре пет недеља на једно велико путовање које траје седам недеља пуних. Путовање у сусрет васкрсломе Господу Христу, Његовом славном Васкрсењу а то је време које је Црква одредила, браћо и сестре, да се достојно припремимо за тај сусрет са васкрслим Господом. Зато је установила пост, да се постом и молитвом достојно припремимо и очистимо своју душу и тело, да видимо шта у нама бива, чиме је наша душа обузета, шта су њени приоритети, чиме се она све бави. Ако погледамо добро и извршимо смотру над својом душом видећемо да нема баш много ствари којима се можемо радовати, много је више оних којих се морамо и можемо стидети или бити жалосни због тога. То су наши греси, наши непокајани греси, наше страсти, наше немоћи и слабости људске. То је нешто што треба у току поста: да средимо своју душу, да је проветримо, да је очистимо, да је окадимо тамјаном молитве и тако да се достојно причешћујемо Светим Телом и Крвљу Господа Христа на исцељење душе и тела.

До сада смо имали пет недеља и у свакој од њих Света Црква нам је износила по неког светитеља који нам је служио као пример како треба живети овде на земљи ради Царства Небескога а данас, данас Света Црква изводи пред нас једну дивну светитељку преподобну мати Марију Египћанку чије житије ко није читао на може да појми шта је она била и шта је она постала. Она је била једна велика и тешка грешница у Александрији али када се њена душа пробудила, када је њој Света Богородица помогла и упутила је на пут спасења, она је отишла у пустињу да се подвизава у молитви, посту и у борби са својим страстима и својим гресима. Пуних четрдесетседам година она се борила у пустињи са својим страстима као са љутим зверовима. За све то време она није видела ни једно људско биће, ни једно лице човека чак ни зверове, него је живела она са Богом и у Богу и ради Бога. Велике невоље, то само Господ зна шта је она преживела и препатила за тих 47 година у пустињи. Али је зато благодат Божја обасјала њу, очистила је и она је постала једна од највећих светитељки у крилу Цркве православне. Њено покајање је, дакле, било делотворно.

Покајање, шта значи сама реч? Значи преумљење, промена ума, промена срца. Оно што се до данас сматрало за добро видимо да то није добро, оно што нам је било тешко и што смо сматрали да је лоше то прихватамо као добро а то значи подвиг. А Господ је рекао како се зли род демонски, то јест наши греси, изгоне из човека - само постом и молитвом. Пост и молитва јесу два крила којима хришћанин узлеће на небо, наравно вођен и руковођен увек молитвом јер молитва је главни штит и одбрана хришћанину од свих напада непријатеља видљивих и невидљивих. О тај наш штит ломе се све стреле нечастивога које упућује на нас а ми се наоружавамо Крстом Сина Божјега на коме је Он био разапет, на коме је пролио Своју божанску крв ради нашега спасења. То су ствари које треба да схватимо и да прихватимо.

Ми смо се уморили ових пет недеља и постом и молитвом, вероватно и покајањем. Али покајање није ствар само овога поста. Покајање, осећај своје греховности, своје грешности, своје недостојности не треба да нас посећује само за време поста него то целога живота треба да имамо пред собом као што каже цар и пророк Давид: „Грех је мој стално преда мном.“ Увек да будемо свесни и да нас то сазнање смирава пред Богом и пред људима. Да се, дакле, молимо Богу, да држимо пост онако као што је Црква одредила а не као што многи, нажалост, у нашем народу посте прву и последњу недељу а има их који никако не посте. О њима нећемо говорити. Него они који прекидају пост, они сигурно да имају неки свој пост, неку своју веру а то што они раде није православна вера, није православни црквени пост. Они личе на човека који почне да гради мост преко реке. Сагради са једне метар и са друге стране метар и каже: *Ја имам мост*. Ко може преко тога моста да пређе? Нормално, нико! Мора да буде у континуитету састављен, да тај пост траје седам недеља. У почетку изгледа то је страшно. Верујте, то тако брзо прође. Тако је то кад се само са Богом живи и Богу моли онда нам ништа није тешко у овоме животу. Као што је Бог Господ за нас претрпео велика гоњења, страдања, мучења, распеће и ради нашега спасења онда и ми да поднесемо ове мале наше трудове, да узмемо крст свој и да идемо за Господом јер је он рекао: „Ко хоће за мном да иде, нека се одрекне себе, узме крст свој и иде за мном.“ Једино Господ иде напред а ми га сви пратимо заједно са светитељима који су пре нас живели на земљи, који су Богу угодили, који нас чекају у Царству Христовоме и нама помажу овде на земљи у нашем путу, у нашој борби, у нашим подвизима.

Нека би Господ примио данашње наше Свете молитве и молитвама Пресвете Богородице, Свете Марије Египћанке и осталих угодника Божјих, да Господ дарује и нама снаге духовне и телесне, пре свега да одржимо веру православну неупрљану, неокрњену, неизмењену и да живимо по тој вери. Јер само вера и добра дела уводе нас у Царство Небеско где ћемо и ми са свима Светима славити Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност. **Амин!**

Срећан и Богом благословен данашњи дан и данашњи празник!